

(Михайловське, 1824)

Віддавна радісний союз
Серця поетів сполучає:
Вони жерці єдиних муз;
Один вогонь їх осяває;
Хай різні їм судились дні,
Натхнення — спільна їх корона.
Клянуся пам'яттю Назона:
Язиків, рідний ти мені.
На Дерптську вийшов би дорогу
Давно я вранці, друже мій,
І до гостинного порогу
Поніс мандрівницький свій кий,
І повернувся б, мов оживши
Від чару безтурботних днів,
В розмовах серце звеселивши
Під твій натхненно-вільний спів.
Та злобно грає мною щастя:
Давно літати мушу там,
Куди повіє самовластя,
А де спинюсь — не знаю сам.—
То гонений, то у вигнанні
Марную я закуті дні.
Поете, зваж на це послання,
Здійсни надії чарівні.
В селі, де жив Петрів обранець,
Царів, цариць любимий раб,
Сам з роду царського вигнанець,
Завзятий предок мій, арап,
Де, забуваючи бенкети
І пишний двір Єлизавети,
У темнім липовім гаю
Він думав, хилячись до Лети,

Про дальню Африку свою.
Я жду тебе. Тебе зі мною
В сільськiм обiйме шалашi
Мiй брат по кровi, по душi,
Пустун, помiчений тобою;
I муз окрилений пророк,
Наш Дельвiг теж нас не покине —
I наша трiйця в тi хвилини
Прославить вигнання куток.
Сторожу пильну ми обманим,
Восхвалим вольностi дари,
Бенкетiв сяйвом полум'яним
Серед вечiрньої пори
Серця ми будем розважати,
I слухать вiршiв передзвiн,
I стуком чар, шипiнням вин
Нудьгу зимову проганяти.